

ABRIL

1870

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

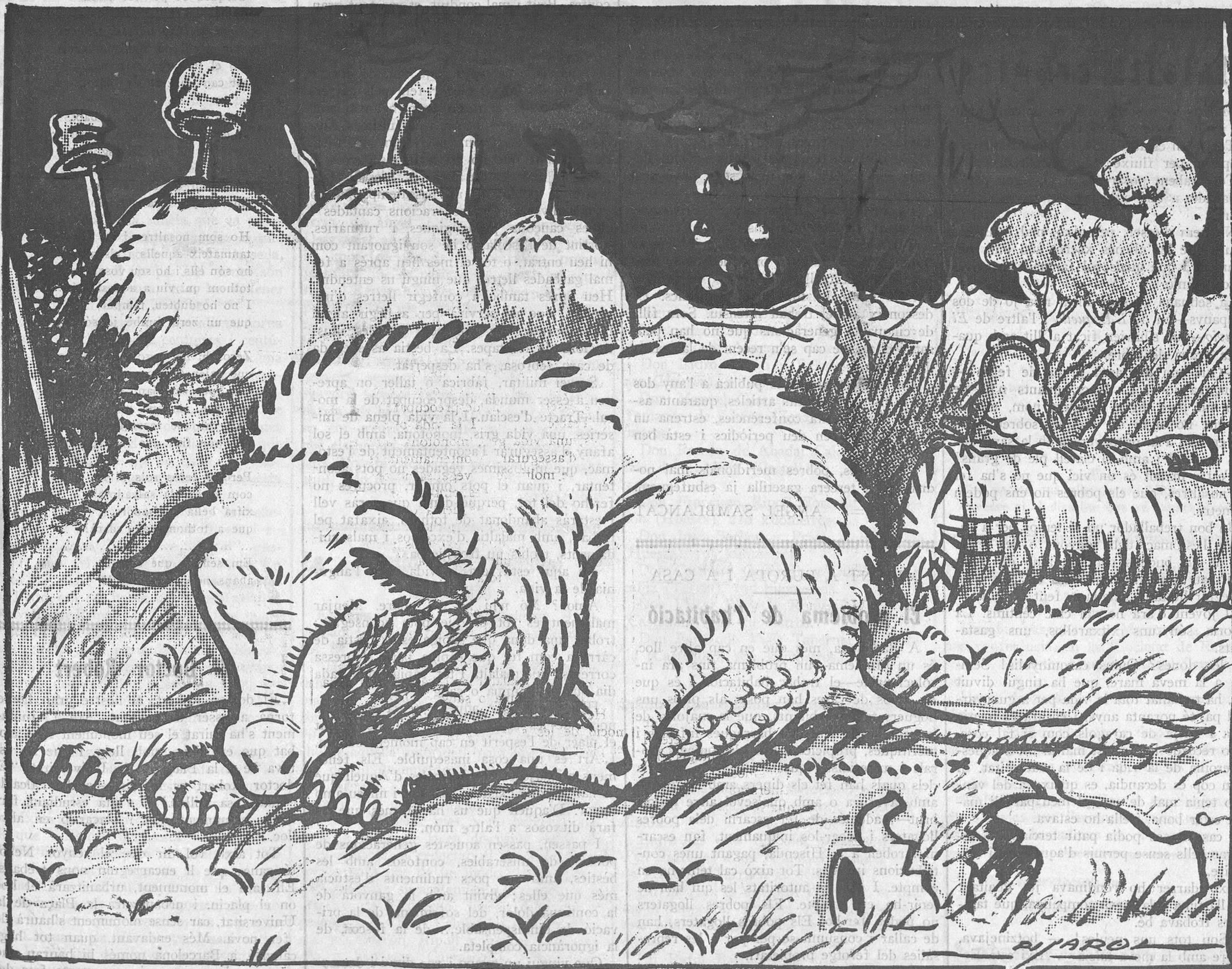
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

QUADROS DEL CAMP

El be de Pasqua: Aquest any m'he salvat de la mort. Es veu que no hi han diners per a coniprar-me

Caricaturesques

Les dones, sempre les dones! Mai s'havia parlat tant de les dones com de la guerra ençà. Aquella M. Pankurs — no sé si s'escriu així, ni m'interessa —, aquella capítost de les sufragistes extremistes, que anava per carrers i museus a trencar majòliques, a parar tramvies i a clavar cops d'ombrella als policemans, per tal de guanyar el respecte al seu sexe, ha deixat a les dones una popularitat envejable. Envejable segons i com, perquè si bé mai no s'havia parlat tant de les dones, també mai n'havien parlat amb tant fàstic.

El feminisme militant ha portat cua, i la cua és l'antifeminisme militant. Adam i Eva, que abans menjaven pomes amb aquella unió, ara estan com gat i gos. Entre un i altre partit han posat la dona a la preferència en la polèmica, sí. Però en quines circumstàncies! Dintre el sexualisme ha passat igual que dintre el pis i l'escala. Les dones han començat la gresca, s'han enfadat i s'han barallat per una idea. Les baralles de dones no són gran cosa, no arriben mai a omplir un gibrell de sang: tot plegat quatre de fresques, quatre de calentes, esgarrapades, plors i l'armistici. Res. Però les dones quan s'esgarrapen xisclen, agafen atacs catastròfics i fan trontollar la terra. Els homes s'han enterat del rebomboli, s'hi han ficat, com sempre, hi han fet el ridícul, com sempre, agafant les baralles pel seu compte.

Amb aquella santa innocència que ens caracteritza, la humanitat mascle ha marcat de seguida el límit de dos camps bel·licosos. Uns es rendeixen incondicionalment als peus de les dames, i canten les virtuts que tenen i les que no tenen, amb l'entusiasme d'un grill pel juliol. Els altres els hi retreuen els vicis i les misèries que tenen i que no tenen, amb la ràbia d'un llargandaix pel mes dels grills. Uns troben que elles són de cabell d'àngel, els altres les troben de la pell de Barrabàs.

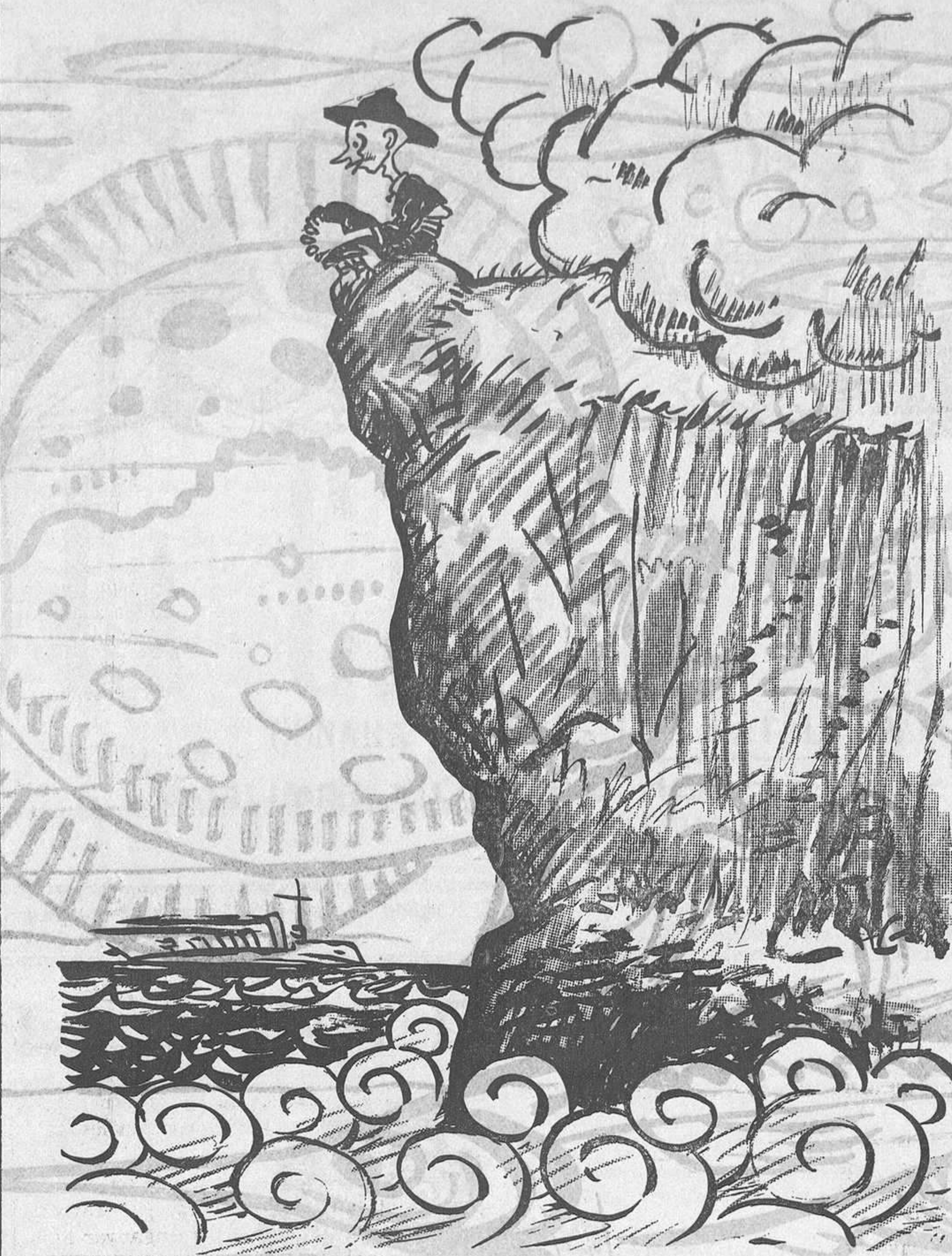
Com que qui vol ofendre sempre crida més que qui vol alabar — és una llei natural —, els que malparlen de les Eves es fan sentir a crits. Les dones, diuen, són un fàstic, no tenen cap, no tenen criteri, no tenen vergonya d'aquella rància que va posar de moda les calces de dona lligades al turmell. Les dones són mones vestides de seda, *tittis* per a passar el temps. Les dones són plenes de qualsevol cosa, com les *rellenes* del vermut. Les dones, al cove!

El concepte platònic del sexualisme torna a estar al dia després de centúries i centúries d'oblit. Plató deia que el gos era una degeneració de la dona i la dona una degeneració de l'home. Per arrodonir el concepte, només faltava que Darwin, en canvi de dir que l'home degenera del mico, hagués dit que descendeix del gos. Llavors sí que ens hauríem fet un tip de riure, tot buscant la sortida del cercle viciós d'aquesta antropologia zoològica!

Segons en "Virai", en l'ordre de bellesa primer és el cavall, després l'home i finalment la dona. Plató i en "Virai" sembla que van del braç pel mateix camí. En "Virai" i Plató tenen unes bromes pesades. Plató era un home que filosofava: al capdavant, un home. En "Virai", tres quarts del mateix. Un home, per molt que filosofa, acaba que s'enreda amb faldilles; les faldilles donen enriades, i per aquestes enriades un home, filosofant i tot, diu coses que no surten del cap ni del cor. Diu coses que surten de la bilis del cos o de l'ànima.

Potser el concepte platònic de la dona no és altra cosa que una sobreexida de la fel de Plató. Potser tots aquests desenganyats de la dona són malalts d'amor amb la fel sobreexida: potser en trobaríem que no són més que diletants d'aquesta malaltia. La malaltia llarga desespera als malalts, i un malalt desesperat de vegades no sap ni què demana. Com voldríeu que fossin les dones, a veure? Que no fossin coquetes, que no fossin frèvols, que tinguessin un cap com el de Leonardo de Vinci, que fossin artistes de la felicitat domèstica, que fossin *formals*, oi? Doncs, això que demanem no és una dona: això és un home. M. Pankurs és la dona que més s'hi apropa.

Si és això el que demanen, va per ells, i bon profit els faci. Si no és això, caldrà

MARINA

—Dichoso aquel que tiene, la casa a flote...

suposar que demanen la dona ideal, la perfecta, un àngel, i llavors els compadeixo. Desgraciats aquells que és inadaptable fins a les imperfeccions de la naturalesa, perquè ja sabrà què és patir sense profit ni esperança! Renegar de les dones perquè no són perfectes, és per allò mateix que feia Pirot quan plorava perquè no podia agafar la Lluna des d'un terrat: és fer el repatani. La Lluna, senyors, no pot agafar-se, el món, senyors, sempre serà una bola, les dones, senyors, sempre seran dones. No s'hi encaparrin, els hi recomano, per més que sé que no em creuran per allò que deiem; perquè els homes sempre seran, inútilment tosuts. No s'hi encaparrin perquè... Quí mana aquí, Déu o nosaltres?

TANYUS

La qüestió del col·legi de advocats

Els dies 18 i 19, respectivament, el governador civil ha facilitat aquestes dues notes:

"Hallándose reunidos por el señor presidente de la Audiencia los abogados que formaban la disuelta Junta del Colegio, fueron requeridos por el señor gobernador civil, que se presentó al efecto en el despacho de aquella autoridad, para que, por medio de un documento de rectificación, diesen término al equívoco promovido por la circular que publicó dicha disuelta Junta el día 8 del presente mes, y no habiendo llegado, a pesar de larga discusión entre dichos señores, a redactar el referido documento para que de un modo claro y preciso significase su acatamiento y respeto a la decisión del Gobierno, fueron detenidos y pasaron a la Cárcel Celular los señores Abadal y Calderón, Ripoll y Fortuño, Bastardas y Sampere, Carrasco y Formiguera, Barbey y Prats, Casagrán y Durán, Blajot y Romero y Durán y Balada. Dos señores más no asistieron a la Junta por encontrarse enfermo uno y ausente el otro, pero son requeridos debidamente para que defi-

nan su actitud. Otro señor ha firmado un documento, y por ajustarse a la fórmula que considera necesaria el señor gobernador, ha quedado libre de responsabilidad."

"El gobernador civil, y previa la aprobación del Gobierno, ha acordado proceder al destierro a los puntos que se indican, a los señores que componían la Junta Directiva del Colegio de Abogados de esta provincia.

Don Isidro Durán y Balada, a Benabarre (Huesca), a 165 kilómetros.

Don Manuel Carrasco y Formiguera, a Tamarite de Litera (Zaragoza), 185 kilómetros.

Don Ramón de Abadal Calderón, a Alcalá de Chisbert (Castellón), 210 kilómetros.

Don Francisco Ripoll Fortuño, a Monzón (Huesca), 210 kilómetros.

Don José Barbey y Prats, a Barbastro (Huesca), 195 kilómetros.

Don Casimiro Casagrán y Durán, a Alcañiz (Teruel), 195 kilómetros.

Don Víctor Blajot y Romero, a Vinaroz (Castellón), 180 kilómetros.

Don Fernando Valls Taberner, a Morella (Castellón), 180 kilómetros."

Exposicions d'art

A tots els salons de Barcelona hi ha actualment exposicions de pintura, escultura i dibuix.

Entre les més notables sobresurten la d'en Barradas a les "Galerías Dalmau" i la de l'escultor Tarrach al "Camarin".

En Tarrach és un xicot jove, que ve amb molta empena. Exposa sis bronzes, que està admirant tothom al carrer de la Corribia.

En Rafel Barradas ha tingut un gran èxit amb uns pescadors i mariners que ha copsat meravellosament i que fan fortor de sal.

Felicitem als dos insignes artistes pel seu triomf.

BATA LLA DE S' DE TOT A DEU

Una colla de senyores han demanat en un míting que s'incorpori a les lleis el delictu sanitari.

Nosaltres demanem una cosa més senzilla. Demanem només que les senyores es rentin.

El ministre del Treball fa dos dies que és al llit amb febre.

Mentre el provisor del bisbat de Múrcia celebrava missa a la catedral, va ésser agredit per una dona.

No li deuria donar de combregar.

A la Societat de Nacions ni Déu s'hi entén. Quins socis aquests de la Societat de Nacions!

"Los toros de Trespalacios, grandes y mansurrones", deia dimarts el calendari taurí. Sí, vaja. Uns perfectes ciutadans.

A Turcoing s'han incendiat uns magatzems de llana.

No s'amoïnin. Ja n'enviarem d'aquí.

Trotsky vol conquerir la Xina. Vingal! Veiam si d'una vegada acabem amb els xinos.

A Londres s'està celebrant una conferència internacional per a uniformar l'horari del treball.

Veuran com als que treballem ens augmenten la jornada i els que no treballen segueixen tan fresquets.

Mussolini es vol menjar Viena.

S'haurà d'accontentar amb un pa d'idem.

Els alemanys també tenen els ulls fets en 's seus germans d'Austria.

Fem una altra guerra per a redimir a aquests pobres irredemptos?

El terror blanc ha deixat a Bulgària deu mil infants orfes.

Els únics europeus que resten són els futbolistes de l'Europa.

Els accionistes del Banc d'Espanya han celebrat una reunió.

Cordem-nos l'americana.

Ha dimitit un alcalde a la província de Zamora.

Només un?

Estan pujant totes les subsistències. Pugen els lloguers, les contribucions, el dèficit del pressupost.

S'ha pactat una aliança republicana.

A veure si el dissabte que ve encara dura.

La conferència d'en Samblancat a Martorell

Dissabte passat anà a Martorell a donar una conferència, en la "Societat de Rabassaires", el nostre company Angel Samblancat.

Havia de parlar el nostre amic del problema agrari.

Quan en Samblancat es disposava a fer ús de la paraula, per causes que no depenien de la seva voluntat, s'hagué de suspendre l'acte.

Amb l'Aragay, en Roure, en Sanjuan i altres amics que l'acompanyaven, tornà en Samblancat, la mateixa nit, a Barcelona.

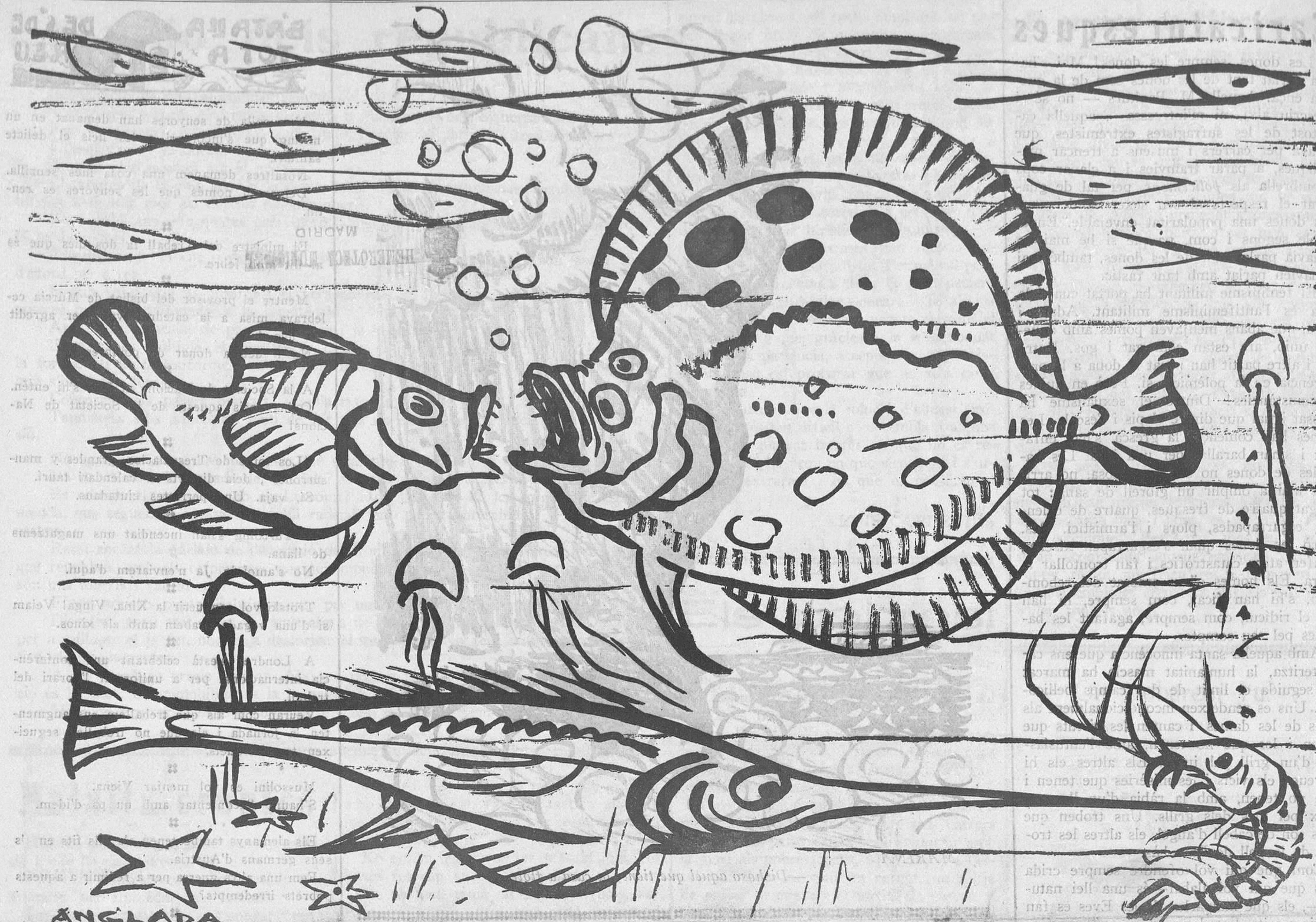
Llibre interessantíssim

ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Un tomo Ptas.. 3'50

ANGLADA

QUARESMA

El senyor Cambó, l'home del magnífic perfil jueu, ha fet declaracions. En fa tot sovint de declaracions, el senyor Cambó. En fa tan sovint, que ja ningú se l'escolta.

Pangalos, el general tirà de Grècia, demana un home que li serveixi de cap de turc per a disfressar-lo de president de República. Però que no sap el general Pangalos que ja ha passat Carnestoltes?

Barcelona té un sistema de clavegueres que conserva com a relíquia de l'Edat Mitja. I quina pudor fan les clavegueres de l'Edat Mitja!

L'altre dia un automòbil de les Pomps Fúnebres va atropellar a un nen. Sí, vaja, es veu que anava per feina!

Els propietaris segueixen robant d'una manera incua a Hisenda, i explotant d'una manera més incua als pobres llogaters. I tothom segueix tan content!

Els veïns del Poble Nou es queixen d'un atropell de què els vol fer víctimes el flamant comte de Godó. Ja poden xiular, ja, si l'ase no vol beure!

El dilluns varen arribar, a Barcelona, en llibertat, en Serra i en Creus, que complien, pels fets de 1909, condemna al presiri de Granada. Benvinguts siguin al nostre costat!

Ara ens manca treballar—treballar tots!—per a la llibertat d'en Torruella.

Sembla que els alemanys estan molt enfadats amb la Itàlia de Mussolini, que no és tota la Itàlia, sortosament. Convindria que a aquest Mussolini del dimoni li piquessin una mica la cresta.

Passen coses grosses a tot el món: guerres renyines i grans discussions. Sols a Espanya tenim tranquil·litat.

La Protectora d'Animals i Plantes ha imposat la seva medalla i donat el títol honorífic a donya Leonor Xapelli, al doctor Serradell, a don Frederic Baléll i a la senyora Brusse. Realment, en aquests temps hom no es pot dedicar a res més que a protegir animals.

Fa anys que demana Espanya un lloc permanent a la Societat de Nacions. Segurament un dia o altre ens el daran. Ja que triga, almenys que ens facin de "cuota".

L'ex Kromprinz fa pocs dies fou xiulat trepitosament a Alemanya. Vestia un trajo que segurament li estaria molt bé. Ell encara creia que el seu bon poble prussià se l'estimava. Però la seva pàtria no vol sapiguer-ne res amb els que vesteixen d'"husar de la mort"; ja estan cansats, els alemanys, de "pompas fúnebres".

La sorollosa xiulada la sentiren els mariscals Ludendorf, Mackensen, molts altres generals i el president del Reich.

Amb tota seguretat veurien aquests l'espectacle amb satisfacció interior. I xiularien en silenci.

—Saps que noto que cada any en quedem més?
—Es que això de l'abstinència cada dia va més a menys.

Un veí de La Garriga, tallant llenya en un bosc, ha fet troballa de quatre cents duros, de les èpoques d'en Carles III, Carles IV i Ferran VI. Tot el poble sorprès ha visitat la troballa.

Sembla mentida que a La Garriga, s'hi hagin trobat tants diners!

Es potser que els rics de Barcelona ja no hi estiuégen?...

El periòdic "Chicago Tribune" diu que amb tota seguretat l'ex Kaiser d'Alemanya passarà una llarga temporada entre nosaltres. Solament ens mancava en Guillem II! Guillem?

Encara hi han periòdics anglesos que creuen (?) que el que fou tsar de Rússia és viu. La veritat que el "canard" sempre ha estat una espècie de "modus vivendi" de la Premsa. Nosaltres de la vida del tsar, no en donariem cinc cèntims. I dels diaris que l'enyoren, tampoc.

L'hereuet del rei d'Anglaterra des de què visitarà l'Amèrica del Sud que fa vida austera. Ja era hora!

Segons ens conten, ha limitat les seves despeses d'una manera fantàstica. No fuma cigars dels grossos: amb cigaretes de paper ja en té prou. Els seus íntims diuen que per a esmorzar solament menja dos trossets de carn i res més!

Ara, que no compten el que menja el mig dia i per la nit.

Es una veritable llàstima que nosaltres no poguem imitar la conducta exemplar del príncep! Què més voldríem?

Què s'ha fet de l'estàtua de l'Otero destinada a la Plaça de Catalunya? Mogué molta brega: els "moralistes" (?) la trobaren immoral, i els que tenen la sort de no esser-ne, la trobaren bé; l'Ajuntament digué "malgrat les protestes l'estàtua seria col·locada. Però, l'estàtua fou tret, ja fa temps, i no se n'ha parlat més. Per què? Es que s'han espantat davant les protestes de "moral"? Fins quant hauran d'esser ateses les exigències i intoleràncies dels catòlics?

A l'Ajuntament, ja no li manca res. Ara ja té una regidora, la senyoreta Maria Sagredo. Era l'Ajuntament més bo del món, i ara serà el més bo de l'Univers.

ANGEL SAMBLANCAT
l'autor de "Jesús atado a la columna",
publicarà aviat l'obra inèdita

CON EL CORAZON EXTASIADO
amb una coberta d'en Rincón.
Ptes. 3
EDITORIAL B. BAUZA

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

pta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, del Olm. número 8.